

SCENARIUSZ ZAJĘĆ ZINTEGROWANYCH

Dzień aktywności „Kultura bezpieczeństwa”

Ośrodek tematyczny:

Kto się lubi, ten się czubi

Temat dnia: „Jak okazywać sympatię? "Nie czyń drugiemu, co tobie niemiłe".

Cele ogólne:

- doskonalenie umiejętności okazywania, odczytywania i kontrolowania uczuć.
- wyrabianie odpowiedzialności jednego człowieka za drugiego w oparciu o empatię.
- **budowanie wzajemnego zaufania wśród rówieśników** .
- rozumienie **pojęcia dobrej i bezpiecznej przyjaźni**.

Cele szczegółowe:

Uczeń:

- rozumie znaczenie słów: przyjaźń, koleżeństwo, smutek, radość, marzenia,
- potrafi kontrolować własne emocje,
- umie **rozwiązywać konflikty zgodnie z normami kultury oraz zasadami bezpieczeństwa własnego i innych**.

Metody nauczania:

- rozmowa,
- praca z tekstem,
- obserwacja,
- działanie praktyczne,
- pokaz,
- problemowa.

Formy pracy:

- zbiorowa jednolita,
- indywidualna jednolita,
- grupowa jednolita.

Pomoce dydaktyczne:

- krzyżówka,
- skrócona Konwencja o Prawach Dziecka,
- Książeczka „Dziecięca Kraina”,
- zabawa „Jak się czujesz ?”

Zapis w dzienniku:

Kilkudzaniowe wypowiedzi na temat sposobów okazywania sobie sympatii. Wyeksponowanie zachowań, które budują **wzajemne zaufanie i odpowiedzialność za drugiego człowieka**. Zapoznanie ogólne z Konwencją o Prawach Dziecka.

Cele operacyjne	Zadania dla uczniów	Czynności uczniów	Pomoce dydaktyczne
Potrafi zauważyć potrzeby drugiego człowieka.	Pogadanka na temat miłych i przykrych emocji; zabawa pt.: „Jak się czujesz?”	Spośród całej grupy dwoje dzieci opuszcza klasę. Pozostali mówią ciała przedstawiają wybrany stan, np. niebezpieczeństwo, strach, samotność, radość, szczęście.	Pytania kierowane do dzieci: 1. Czy łatwo odgadnąć uczucia innych? 2. Czy warto wiedzieć, jak czują się ludzie wokół nas?
Zrozumie znaczenie powiedzenia: „Nie czyń drugiemu, co tobie niemiłe”.	Przedstawienie scenki dramatycznej pt.: „Bójka na podwórku”. Formułowanie wniosków: Konflikty rozwiązujemy kulturalnie! Staramy się nikomu nie wyrządzić krzywdy! Mamy odwagę stanąć w obronie słabszego!	Analizują postawy bohaterów. (Myśl przewodnia – chłopiec zostaje niesłusznie oskarżony o kradzież piłki. Bardzo cierpi z tego powodu. Nikt nie wierzy w jego uczciwość, wywiązuje się bójka.) Zapisują notatkę do zeszytów.	Tekst powiedzenia: „Nie czyń drugiemu, co tobie niemiłe”, przypięty na tablicy.
Potrafi powiedzieć, co to jest Konwencja o Prawach Dziecka , kiedy powstała i jakie ma znaczenie.	Wystuchanie informacji na temat dokumentu. Oglądanie oryginału i skróconej wersji Konwencji o Prawach Dziecka.	Odczytują głośno zakreślone przez nauczyciela wybrane cytaty. „Dzieci mają prawo do poczucia bezpieczeństwa, nie bycia krzywdzonymi lub zaniedbywanymi”.	Materiał pomocniczy dla nauczyciela nr 1
Umie wyjaśnić znaczenie słowa: marzenia.	Rozwiązanie krzyżówki. Rozmowa kierowana o spełnianiu marzeń.	Odgadują hasła i odczytują rozwiązanie: „MARZENIA”	Materiał pomocniczy dla nauczyciela nr 2
Umie zauważyć w życiu codziennym sytuację, w których łamane są prawa dzieci. Potrafi odpowiednio zareagować.	Słuchanie treści opowiadania pt.: „Dziecięca Kraina” napisanego przez dzieci.	Opowiadają myśl przewodnią książeczki. Dokonują konfrontacji własnych marzeń z marzeniami bohaterów. Wskazują zawarte w niej prawa dziecka.	Materiał pomocniczy dla nauczyciela nr 3

MATERIAŁ POMOCNICZY DLA NAUCZYCIELA NR 1

Skrót Konwencji o Prawach Dziecka

„Pierwsze kroki” Jak uczyć o prawach dziecka. – Human Rights Education Team, Londyn 1997 r.

UPROSZCZONA WERSJA KONWENCJI O PRAWACH DZIECKA

Celem Konwencji jest ustanowienie standardów obrony dzieci przed zaniedbaniem i znęcaniem się, których doświadczają one codziennie w różnym stopniu we wszystkich państwach każdego dnia. Ostrożnie należy traktować różnice kulturowe, polityczne i materialne między krajami. Najważniejszą rzeczą jest dobro dziecka. Prawa zawarte w Konwencji mogą być zasadniczo zebrane w trzech grupach

Zapewnienia: prawo do posiadania, otrzymywania lub dostępu do pewnych rzeczy i świadczeń (np.: imienia i obywatelstwa, opieki zdrowotnej, edukacji, odpoczynku i zabawy, opieki nad niepełnosprawnymi i sierotami).

Ochrona: prawo do ochrony przed szkodliwymi działaniami i praktykami (np. separacji od rodziców, zaangażowania w działania wojenne, handlowego i seksualnego wykorzystywania, fizycznego i psychicznego znęcania się).

Uczestnictwo: prawo dziecka do bycia wysłuchanym przy podejmowaniu decyzji dotyczących jego życia. Wraz z rozwojem umiejętności dziecko powinno mieć rosnące możliwości brania udziału w działaniach społecznych, jako przygotowanie do dorosłego życia (np. wolność słowa i opinii, kultury, religii i języka).

Preambuła

Preambuła wyznacza kierunki interpretacji artykułów Konwencji. Przypomina również wcześniejsze teksty Narodów Zjednoczonych mające bezpośredni związek ze sprawami dzieci, tj. znaczenie rodziny dla harmonijnego rozwoju dziecka, znaczenie specjalnej troski i opieki, łącznie z odpowiednią opieką prawną, przed jak również po narodzeniu, i wagą tradycji i wartości kulturowych każdego narodu dla rozwoju dziecka.

Artykuł 1: Definicja dziecka

Dzieckiem jest każda istota ludzka poniżej 18 roku życia, chyba że zgodnie z prawem odnoszącym się do dziecka uzyska ono wcześniej pełnoletność.

Artykuł 2: Zakaz dyskryminacji

Wszystkie prawa muszą być zagwarantowane każdemu dziecku bez wyjątku. Państwa - Strony muszą chronić wszystkie dzieci bez wyjątku. Państwa - Strony muszą chronić dzieci przed wszystkimi formami dyskryminacji.

Artykuł 3: Dobro dziecka

We wszystkich działaniach dotyczących dzieci interes dziecka będzie najważniejszą sprawą.

Artykuł 4: Realizowanie praw

Zobowiązanie Państwa do dopilnowania, że prawa Konwencji będą realizowane.

Artykuł 5: Prawa i obowiązki rodziców, rodziny i środowiska

Państwo otoczy opieką rodziców i rodzinę wychowującą dziecko.

Artykuł 6: Życie, przetrwanie i rozwój

Prawo dziecka do życia i obowiązek Państw - Stron do zapewnienia dziecku odpowiednich warunków życia i rozwoju.

Artykuł 7: Imię i obywatelstwo

Od momentu narodzenia dziecko ma prawo do otrzymania imienia, obywatelstwa oraz do poznania swoich rodziców i bycia pod ich opieką.

Artykuł 8: Zachowanie tożsamości

Państwo ma obowiązek pomocy dziecku w przywróceniu tożsamości, jeżeli zostało ono jej bezprawnie pozbawione.

Artykuł 9: Nie izolowanie od rodziców

Prawo dziecka do utrzymania kontaktu z rodzicami w przypadku separacji. Jeżeli separacja jest wynikiem zatrzymania, uwięzienia lub śmierci, Państwo będzie dostarczać dziecku lub rodzinie informacji o miejscu pobytu zaginionego członka rodziny.

Artykuł 10: Połączenie rodziny

Prośby o opuszczenie kraju lub wyjazd do kraju w celu połączenia rodziny, powinny być rozpatrywane humanitarnie. Dziecko ma prawo do utrzymywania kontaktów z obojgiem rodziców, jeżeli żyją oni na terytorium innego Państwa.

Artykuł 11: Nielegalny transfer i wywóz dzieci

Państwo będzie walczyło z nielegalnym wywozem dzieci za granicę.

Artykuł 12: Wyrażanie poglądów

Prawo dziecka do wyrażania swoich poglądów i do bycia wysłuchanym.

Artykuł 13: Swoboda wypowiedzi i informacji

Prawo do poszukiwania, otrzymywania i przekazywania informacji w różnych formach: artystycznej, pisemnej, bądź za pomocą druku.

Artykuł 14: Swoboda myśli, sumienia i religii

Państwa - Strony będą respektowały prawa i obowiązki rodziców do ukierunkowania dziecka, by korzystało z tych praw zgodnie z rozwijającymi się zdolnościami dziecka.

Artykuł 15: Swoboda zrzeszania się

Prawo dziecka do swobodnego zrzeszania się i do pokojowych zgromadzeń.

Artykuł 16: Prywatność, honor, reputacja

Żadne dziecko nie będzie podlegało arbitralnej lub bezprawnej ingerencji w jego prywatność, rodzinę, dom lub korespondencję.

Artykuł 17: Dostęp do informacji i mediów

Dziecko będzie miało dostęp do informacji podawanych przez różne źródła, ze szczególnym uwzględnieniem dzieci, należących do mniejszości narodowych. Państwo będzie chroniło dzieci przed informacjami i materiałami szkodliwymi z punktu widzenia ich dobra.

Artykuł 18: Obowiązki rodzicielskie

Oboje rodzice mają wspólne obowiązki w wychowaniu dziecka i powinni być wspomagani w wykonywaniu swoich obowiązków rodzicielskich.

Artykuł 19: Złe traktowanie i zaniedbanie (w rodzinie lub poza nią)

Państwa - Strony mają obowiązek ochrony dziecka przed wszystkimi formami przemocy fizycznej, psychicznej, przed wyzyskiem, wykorzystaniem seksualnym i zaniedbaniem przez rodziców lub opiekunów prawnych. Powinny być dostępne programy socjalne i instytucje opieki.

Artykuł 20: Opieka zastępcza nad dzieckiem pozbawionym rodziców

Prawo dziecka do opieki zastępczej zgodnej z prawem wewnętrznym i obowiązek Państwa - Strony do zapewnienia ciągłości religijnej, kulturowej, językowej lub etnicznej przy zapewnieniu opieki zastępczej.

Artykuł 21: Adopcja

Państwo ma zapewnić, że adopcja przeprowadzana jest przez kompetentne władze. Adopcja w innym państwie może być rozważana, jeżeli wyczerpane są wszystkie możliwości adopcji w kraju dziecka.

Artykuł 22: Dziecko uchodźca

Powinna być zagwarantowana specjalna opieka dla dziecka - uchodźcy. Państwo powinno współpracować z międzynarodowymi organizacjami do udzielenia mu pomocy oraz do połączenia odseparowanego dziecka z rodziną.

Artykuł 23: Dziecko niepełnosprawne

Prawo do korzystania ze specjalnej opieki i edukacji dla pełniejszego życia w społeczeństwie.

Artykuł 24: Opieka zdrowotna

Dostęp do instytucji opieki zdrowotnej w zakresie zapobiegania i leczenia chorób jak również stopniowe zniesienie tradycyjnych praktyk przynoszących szkodę zdrowiu dziecka.

Artykuł 25: Okresowe leczenie

Dziecku, które jest umieszczone w zakładzie w celach opieki, ochrony bądź leczenia, przysługuje prawo do przebywania w tym miejscu według ustalonych reguł.

Artykuł 26: Zabezpieczenie społeczne

Prawo dziecka do korzystania z systemu zabezpieczenia społecznego.

Artykuł 27: Poziom życia

Rodzice ponoszą odpowiedzialność za zapewnienie odpowiednich warunków życia dla rozwoju dziecka nawet, jeżeli jedno z rodziców żyje w kraju innym niż miejsce pobytu dziecka.

Artykuł 28: Prawo do nauki

- Prawo do bezpłatnego nauczania podstawowego, dostęp do szkolnictwa zawodowego i podejmowanie kroków zmierzających do zmniejszenia wskaźnika porzucania nauki.
- Dyscyplina szkolna powinna być realizowana zgodnie z Konwencją i w duchu poszanowania godności dziecka.

Artykuł 29: Cele edukacji

Edukacja powinna rozwijać osobowość dziecka i jego talenty, przygotowywać do odpowiedzialnego dorosłego życia, rozwijać szacunek dla praw człowieka jak i kulturowych i narodowych wartości kraju dziecka jak i innych krajów.

Artykuł 30: Dzieci pochodzenia rdzennego i należące do mniejszości

Prawo dziecka pochodzenia rdzennego lub należącego do mniejszości do korzystania z własnej kultury, do używania swojego języka.

Artykuł 31: Zabawa i wypoczynek

Prawo dziecka do uczestniczenia w zabawach, zajęciach rekreacyjnych i w życiu kulturalnym i artystycznym.

Artykuł 32: Zakaz wyzysku ekonomicznego

Prawo dziecka do ochrony przed niebezpiecznymi formami pracy i przeciwko wyzyskowi.

Artykuł 33: Środki narkotyczne i substancje psychotropowe

Ochrona dziecka przed używaniem zakazanych środków narkotycznych i psychotropowych i wykorzystywaniem dziecka do ich produkcji i dystrybucji.

Artykuł 34: Wyzysk seksualny

Ochrona dziecka przed wyzyskiem seksualnym obejmującym m.in. prostytutkę i wykorzystywanie dzieci w materiałach pornograficznych.

Artykuł 35: Uprorowadzenie, sprzedaż i handel

Obowiązek Państwa do przeciwdziałania uprowadzeniom, sprzedaży i handlowi dziećmi.

Artykuł 36: Obowiązek Państwa do przeciwdziałania wszelkim innym formom wyzysku.**Artykuł 37:** Tortury, kara śmierci, pozbawienie wolności

Żadne dziecko nie może być pozbawione wolności w sposób bezprawny lub arbitralny, nie może być torturowane, nie-ludzko traktowane bądź karane.

Artykuł 38: Konflikty zbrojne

Dzieci poniżej 15 lat nie mogą brać bezpośredniego udziału w działaniach zbrojnych. Nie wolno rekrutować do wojska dzieci poniżej 15 roku życia.

Artykuł 39: Rehabilitacja i reintegracja

Państwo ma obowiązek zapewnienia reedukacji i społecznej reintegracji dzieci - ofiar wyzysku, tortur lub konfliktów zbrojnych.

Artykuł 40: Prawo nieletnich

Traktowanie dziecka oskarżonego o naruszenie prawa karnego będzie miało na względzie poszanowanie godności dziecka.

Artykuł 41: Prawa dziecka w innych dokumentach**Artykuł 42:** Rozpowszechnianie Konwencji

Obowiązek Państw do rozpowszechniania Konwencji wśród dorosłych i dzieci.

Artykuł 43 - 54: Realizacja

Te paragrafy zobowiązują Komitet Praw Dziecka do nadzorowania realizacji zobowiązań przewidzianych w Konwencji. Tytuły artykułów mają ułatwić pracę z dokumentem. Nie stanowią one części oryginalnego tekstu.

WYKAZ PRAW ZAWARTYCH W KONWENCJI O PRAWACH DZIECKA

- Dzieci mają prawo być ze swoją rodziną lub z tymi, którzy zaopiekują się nimi najlepiej.
- Dzieci mają prawo do wystarczającej ilości pożywienia i czystej wody.
- Dzieci mają prawo do odpowiedniego standardu życia.
- Dzieci mają prawo do opieki zdrowotnej.
- Dzieci niepełnosprawne mają prawo do specjalnej opieki i rehabilitacji.
- Dzieci mają prawo do zabawy.
- Dzieci mają prawo do bezpłatnej edukacji.
- Dzieci mają prawo do bezpieczeństwa i do nie krzywdzenia ich i zaniedbywania.
- Dzieci nie wolno wykorzystywać jako taniej siły roboczej i jako żołnierzy.
- Dzieci muszą mieć prawo do mówienia w ich własnym języku, wyznawania swojej religii i korzystania z dóbr kultury.
- Dzieci mają prawo do wyrażania swoich opinii i do wspólnego spotykania się i wyrażania swoich poglądów.

MATERIAŁ POMOCNICZY DLA NAUCZYCIELA NR 2

Rozwiązanie krzyżówki

1	U	P	O	M	I	N	E	K
			2	W	A	D	A	
				3	R	A	D	O
								Ś
								Ć
				4	Z	A	L	E
								T
								A
	5	S	M	U	T	E	K	
6	R	O	D	Z	I	N	A	
				7	Ś	M	I	E
								C
								H
8	P	R	Z	Y	J	A	C	I
								E
								L

MATERIAŁ POMOCNICZY DLA NAUCZYCIELA NR 3

Książeczka „Dziecięca Kraina”

Książeczka „Dziecięca Kraina” napisana przez same dzieci, jej treść traktuje o marzeniach dzieci oraz łamaniu ich praw przez dorosłych. Można wykorzystać również inną literaturę adekwatną do tematu zajęć.

PRACA ZBIOROWA

Tekst:

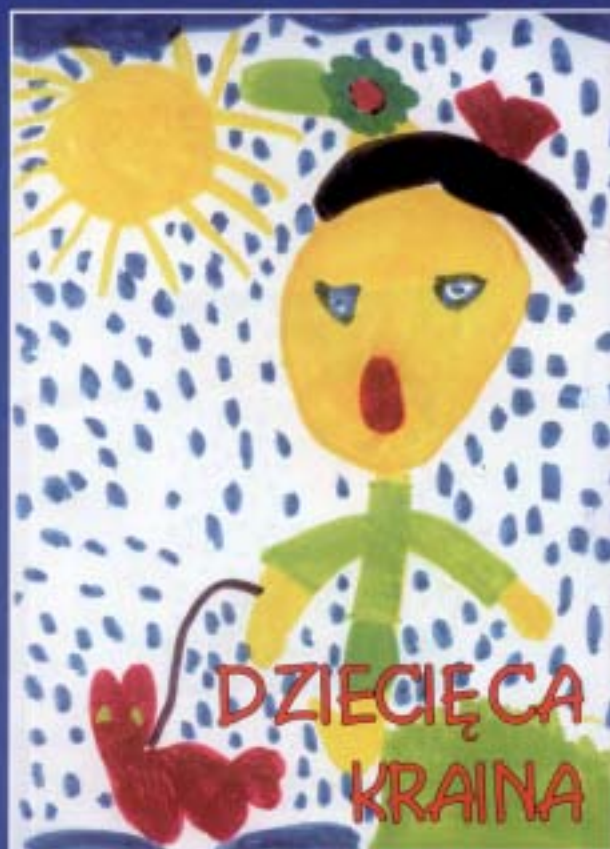
Joanna Lewandowska, lat 10, Marcela Kromolicka, lat 8, Piotr Juś, lat 9, Łukasz Łysakowski, lat 8, Karolina Kasprzak, lat 9

Ilustracje:

Katarzyna Turostowska, lat 6, Martyna Okpisz, lat 7, Sara Chmielewska, lat 7, Małgorzata Sobkowiak, lat 7, Tomasz Borowicz, lat 7

Szkoła Podstawowa Nr 4
im. UNICEF
64-600 Olchowa Wlkp.,
ul. Obrzeżka 8B
tel. (061) 29 60 993, 29 60 967
fax (061) 29 65 136

Zawsze wydawało mi się, że latanie jest rzeczą, niezwykle łatwą i że wystarczy tylko unieść się w powietrze, by poszybować jak ptaki. Moje przypuszczenia, zawiodły mnie jednak. Pewnego razu udało mi się nabrać w płuca taką ilość powietrza, że nagle poczułam niesamowitą lekkość. Zrozumiałam, że jestem gotowa do lotu. Poczułam się wspaniale! Po chwili leciałam – to było niesamowite uczucie – Byłam leciutka i wolna. Wszystko malało z ogromną szybkością – szkoła, kole-dzy i domy zmieniły się w małe kropeczki. Zapadł zmrok. Ogarnął mnie lęk, ponieważ nie mogłam zapanować nad swoim lotem. Chciałam natychmiast wylądować w jakimś bezpiecznym miejscu, ale nie potrafiłam. Byłam już ogromnie zmęczona. Wkrótce usnęłam.

Nie wiem, jak długo jeszcze leciałam. Zupełnie niespodziewanie obudziło mnie silne uderzenie w plecy. Otworzyłam z trudem oczy i ujrzałam przed sobą ogromny mur, zza którego dobiegały głośne okrzyki. Nagle usłyszałam zgrzyt otwierającej się bramy. Ciekawie spojrzałam w stronę uchylonej furtki. Zobaczyłam w niej małą zamyśloną dziecięcą główkę, która cichutkim głosem zapytała:

– Kim jesteś? Skąd pochodzisz? Jak tu dotarłaś? Ile masz lat? Czy masz przyjaciół?

Pytania ciągnęły się w nieskończoność, nie miałam pojęcia, gdzie jestem. Uniosłam głowę do góry i spostrzegłam napis „Dziecięca Kraina”. W tym samym momencie usłyszałam głos małego dziecka:

– Witaj w naszej krainie, proszę wejdź.

Niepewnie przestąpiłam próg ogromnej bramy.

Weszłam do środka. To, co ujrzałam, było wspaniałe! Wokół bawiło się tysiące dzieci. Kręciły się na karuzeli, kąpały się w ogromnym basenie, jeździły na rolkach i rowerach, bawiły się przy ognisku śpiewając wesołe piosenki. Poczułam, że ktoś delikatnie bierze mnie za rękę. Obok mnie stała kilkunastoletnia dziewczynka.

– Cześć, nazywam się Ola. Będę twoją przewodniczką po naszej krainie.

– Cześć, nazywam się Asia. Czuję się tu troszkę zagubiona i chętnie skorzystam z twojej pomocy.

– Nasza kraina – ciągnęła Ola – istnieje od początku świata. Jest tu naprawdę wspaniale. Mieszkają tu pokrzywdzone lub opuszczone przez rodziców dzieci. Znamy się tu wszyscy i wszyscy żyjemy w zgodzie i przyjaźni. Przybywają do naszej krainy dzieci z różnych stron świata, znajdują tu spokój, przyjaźń i miłość. Aby panował porządek, wymyśliśmy regulamin. Nie można go łamać. Każdy, kto złamie ustalone zasady, musi niestety odejść z tego miejsca.

Nasz kodeks spisany jest na tym oto zwoju. Spojrzałam na pergamin, widniało tam kilkanaście praw. Zapytałam o niektóre z nich: – Bądź tolerancyjny – Żyj w zgodzie i przyjaźni – Nie oszukuj nikogo. Spostrzegłam wkrótce, iż wszystkie dzieci bawią się wspaniale i że wszystko jest za darmo. Po obu stronach szerokiej ulicy stały sklepiki, gdzie można było otrzymać pyszne słodczyce i kolorowe zabawki. Było tu tłoczno i gwarno. Ulica prowadziła do niewielkiego rynku. Postanowiłam zwiedzić to miejsce.

Właśnie skręciłyśmy w ulicę Niegodziwych Uczynków – powiedziała Ola. – Stoją tu ludzie w różnym wieku, są to dorośli, którzy skrzywdzili dzieci – dodała ze smutkiem dziewczynka. – Stoję tu, ponieważ zostawiłam swego synka samego podczas burzy, wiem, że bardzo się wtedy bał – mówił pierwszy z dorosłych. – Nie potrafiłem wysłuchać tego, co mówiła do mnie córka – wyszeptał drugi. – Biłem syna – dodał trzeci. – Ja postąpiłem również niegodziwie, gdyż przeczytałem list adresowany do mej córki, bardzo się teraz tego wstydzę – powiedział czwarty.

Wszyscy stali ze smutnymi minami i widać było, że wyrządzili krzywdę swoim pociechom.

– Czasami dorośli mówią, że dzieci i ryby głosu nie mają, ale przecież i my mamy prawo swobodnie wyrażać swoje zdanie, prawda? – zapytała Ola.

– Masz rację – odrzekłam – czasem dorośli zapominają, że też kiedyś byli dziećmi, dlatego tak trudno nam – dzieciom – jest się z nimi porozumieć. W milczeniu przeszliśmy kilkanaście metrów.

O zbliżamy się już do rynku. Spójrz, oto on, piękny, prawda? – Niesamowity – wyszeptałam oczarowana widokiem niezwykłych budowli.

– Spójrz – tam stoi pomnik Króla Maciusia I, naszego władcy. Cały pomnik zbudowany jest z przepysznych cukierków. Obok pomnika widzisz tryskające colą, fantą, czekoladą i sokami fontanny. Na prawo znajduje się teatr „Tysiąca Uśmiechów”, gdzie dzieci wystawiają przedstawienia – same piszą teksty i same przygotowują sztukę. Po drugiej stronie rynku stoi „Dziecięcy Sąd”, ale już od dawna nikt go nie odwiedza, Bowiem wszyscy się tu przyjaźnią i nie ma między nami żadnych nieporozumień. Sami potrafimy dbać o swoje prawa i sami wypełniamy swoje obowiązki. Jaka to dziwna kraina – pomyślałam – dlaczego w moim świecie nie można tak żyć?

Ola oprowadziła mnie po wielu wspaniałych miejscach. Dowiedziałam się wszystkiego o „Dziecięcej Krainie”. Czułam się, świetnie. Bawiłam się cudownie. Objadałam się dowoli smakołykami, znalazłam przyjaciół. Po pewnym czasie zaczęłam tęsknić do rodziców, brata, siostry, koleżanek, a nawet szkoły. Sprzykrzyły mi się smakołyki, cola, fanta, czekolada a nawet cukierki. Miałam ochotę na owoce i warzywa, z rozkoszą myślałam o schrupaniu marchewki. Marzyłam o najzwyklejszej kanapce.

Pewnego dnia leżałam w ogrodzie i wygrzewałam się na słońcu. Towarzyszyła mi Ola. Obok nas bawiło się wiele dzieci. Patrzyłam na puszyste obłoki, które leniwie przesunęły się po lazurowym niebie. Tuż obok gwarzyły wesoło roześmiane dzieci, a ja byłam smutna i przygnębiona. Wiedziałam, że muszę wracać. Wciągnęłam powietrze do płuc i, znanym mi już sposobem, wydełam policzki i uniosłam się w górę. Jakiś czas słyszałam jeszcze pożegnalne głosy niedawno poznanych przyjaciół.

Po kilku godzinach lotu ujrzałam dachy domów i ulice mego miasta. W dali dostrzegłam mój rodzinny dom. Ucieszyłam się bardzo. Nagle zaczęłam tracić równowagę, poczułam, że spadam z ogromną prędkością. Wystraszyłam się ogromnie, zamknęłam z przerażenia oczy. Nagle ktoś chwycił mnie za rękę i gwałtownie pociągnął.

– Asiu – usłyszałam głos mamy – wstawaj, już czas do szkoły.

MATERIAŁ POMOCNICZY DLA NAUCZYCIELA NR 3

DZIENNIK USTAW Nr 144 z dnia 17 grudnia 2001 r., poz. 1617

**ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW z dnia 19 października 2001 r.
w sprawie warunków i trybu dokonywania oceny zgodności oraz sposobu znakowania zabawek.**

Na podstawie art. 6 ust. 2 ustawy z dnia 28 kwietnia 2000 r. o systemie oceny zgodności, akredytacji oraz zmianie niektórych ustaw (Dz. U. Nr 43, poz. 489 i z 2001 r. Nr 63, poz. 636) zarządza się, co następuje:

§ 1.

1. Przepisy rozporządzenia stosuje się do dowolnego produktu lub materiału zaprojektowanego lub przeznaczonego do zabawy dla dzieci do lat czternastu, zwanego dalej „zabawką”, dla którego odrębne przepisy ustalają wymagania zasadnicze.
2. Ilekroć w rozporządzeniu jest mowa o:
 - 1) producencie – należy przez to rozumieć również jego przedstawiciela oraz importera,
 - 2) normie zharmonizowanej – należy przez to rozumieć Polską Normę wdrażającą normę europejską przyjętą przez europejskie organizacje normalizacyjne i opublikowaną w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich.

§ 2.

Zgodność zabawki wprowadzanej do obrotu z wymaganiami zasadniczymi potwierdza:

1. deklaracja zgodności wystawiona przez producenta albo
2. certyfikat zgodności wystawiony przez notyfikowaną jednostkę certyfikującą - w przypadku zabawki, która nie spełnia norm zharmonizowanych lub spełnia te normy częściowo, albo co do której nie istnieją normy zharmonizowane.

§ 3.

1. Deklarację zgodności wystawia producent przed wprowadzeniem zabawki do obrotu.
2. Podstawą wystawienia deklaracji zgodności są pozytywne wyniki oceny zgodności zabawki z odpowiednimi normami zharmonizowanymi oraz z wymaganiami zasadniczymi ustalonymi w odrębnych przepisach.
3. Deklaracja zgodności zawiera:
 - 1) numer nadany przez producenta,
 - 2) nazwę i adres zakładu produkującego zabawkę,
 - 3) identyfikację zabawki zawierającą: symbol SWW lub kod PKWiU, nazwę, nazwę handlową, typ, gatunek oraz przeznaczenie i informację o zakresie stosowania,
 - 4) identyfikację normy zharmonizowanej, z którą potwierdza się zgodność: numer, tytuł i rok jej ustanowienia,
 - 5) identyfikację partii zabawek, której dotyczy deklaracja,
 - 6) oświadczenie producenta, że zabawka spełnia wymagania normy zharmonizowanej,
 - 7) miejsce i datę wystawienia deklaracji zgodności,
 - 8) imię, nazwisko, stanowisko i podpis osoby upoważnionej do wystawienia deklaracji zgodności.
4. W deklaracji zgodności dotyczącej określonej partii zabawek producent oświadcza również, że zabawki należące do tej partii są takie same jak zbadany typ zabawki, w odniesieniu do którego wydano deklarację zgodności.

§ 4.

Przyjmuje się, że zabawka, na którą wystawiono deklarację zgodności, spełnia zasadnicze wymagania bezpieczeństwa.

§ 5.

1. Certyfikat zgodności wystawia notyfikowana jednostka certyfikująca na podstawie przeprowadzonego badania typu zabawki (WE).
2. Badanie, o którym mowa w ust. 1, przeprowadza się na wniosek producenta.
3. Wniosek, o którym mowa w ust. 2, zawiera:
 - 1) oznaczenie producenta ubiegającego się o wydanie certyfikatu zgodności, jego siedzibę i adres oraz numer w rejestrze właściwym dla tego producenta,
 - 2) dane identyfikujące zabawkę: opis zabawki, miejsce produkcji, dane dotyczące produkcji i projektu,
 - 3) oznaczenie wytwórcy zabawki, jego siedzibę i adres,
 - 4) zakres certyfikacji,
 - 5) wykaz załączników,
 - 6) datę i miejsce sporządzenia wniosku,
 - 7) podpis producenta.
4. Do wniosku, o którym mowa w ust. 2, dołącza się:
 - 1) dokumenty umożliwiające dokładną identyfikację zabawki,
 - 2) inne dokumenty wymagane w odrębnych przepisach lub normach stanowiących podstawę do certyfikacji tej zabawki,
 - 3) egzemplarz zabawki lub informację o miejscu jego udostępnienia, w celu przeprowadzenia oględzin.

§ 6.

1. Notyfikowana jednostka certyfikująca, w terminie 7 dni od dnia otrzymania wniosku, o którym mowa w § 5 ust. 2, dokonuje jego oceny pod względem formalnym. Wniosek spełniający wymogi formalne, o których mowa w § 5 ust. 3 i 4, podlega rejestracji w notyfikowanej jednostce certyfikującej z datą jego wpływu.
2. W przypadku gdy wniosek nie spełnia wymogów formalnych, o których mowa w § 5 ust. 3 i 4, notyfikowana jednostka certyfikująca niezwłocznie wzywa producenta do uzupełnienia wniosku w terminie nie dłuższym niż 14 dni od dnia otrzymania wezwania. Wniosek taki podlega rejestracji z datą wpływu uzupełnionego wniosku do notyfikowanej jednostki certyfikującej. Nieuzupełnienie wniosku powoduje pozostawienie go bez rozpatrzenia.

§ 7.

1. W terminie 30 dni od dnia zarejestrowania wniosku, o którym mowa w § 5 ust. 2, notyfikowana jednostka certyfikująca bada, czy dany typ zabawki spełnia wymagania zasadnicze, i wystawia albo odmawia wystawienia certyfikatu zgodności.
2. W uzasadnionych przypadkach notyfikowana jednostka certyfikująca może przedłużyć termin, o którym mowa w ust. 1, powiadamiając niezwłocznie producenta.
3. Notyfikowana jednostka certyfikująca:
 - 1) bada dokumenty przedstawione przez producenta,
 - 2) sprawdza, czy zabawka nie stanowi zagrożenia dla bezpieczeństwa lub zdrowia,
 - 3) przeprowadza odpowiednie badania i testy, stosując w możliwym stopniu normy zharmonizowane,
 - 4) może zażądać dodatkowych egzemplarzy zabawki.

§ 8.

1. Notyfikowana jednostka certyfikująca wystawia certyfikat zgodności, jeżeli model zabawki spełnia wymagania zasadnicze, i informuje o tym producenta.
2. Certyfikat zgodności zawiera wnioski z badania, opis zastosowanych metod badania oraz opisy i rysunki zatwierdzonej zabawki.
3. O odmowie wystawienia certyfikatu zgodności notyfikowana jednostka certyfikująca powiadamia:
 - 1) producenta oraz Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów,
 - 2) Komisję Europejską.
4. Odmowa wystawienia certyfikatu zgodności wymaga przedstawienia uzasadnienia.

§ 9.

Komisja Europejska, inne upoważnione organy Unii Europejskiej i państwa członkowskie mogą uzyskać, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, kopię certyfikatu zgodności oraz, na uzasadniony wniosek, kopię projektu i schematu produkcyjnego zabawki oraz sprawozdania z przeprowadzonych badań i testów.

§ 10.

1. Przed wprowadzeniem zabawki do obrotu producent umieszcza na zabawce oznakowanie CE, potwierdzając tym samym spełnienie wymagań zasadniczych.
2. Jeżeli dana zabawka podlega także wymaganiom zasadniczym określonym w odrębnych przepisach, które przewidują stosowanie oznakowania CE, przyjmuje się, że umieszczenie na zabawce oznakowania CE potwierdza spełnienie wszystkich przedmiotowych wymagań.
3. Przyjmuje się, że umieszczenie oznakowania CE oznacza zgodność badania zabawki z trybem określonym w rozporządzeniu.
4. Wzór oznakowania CE określa załącznik do rozporządzenia.

§ 11.

Do dnia udzielenia pierwszej notyfikacji jednostce właściwej do oceny zgodności zabawek, nie dłużej jednak niż do dnia 31 grudnia 2002 r., certyfikacji zgodności mogą dokonywać akredytowane jednostki certyfikujące.

§ 12.

1. Przepisy rozporządzenia dotyczące oznakowania CE i posługiwania się tym oznakowaniem stosuje się od dnia uzyskania przez Rzeczpospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej, chyba że wcześniej stosowna umowa międzynarodowa zezwoli na umieszczanie oznakowania CE na zabawkach produkowanych przez polskich przedsiębiorców.
2. Przepis ust. 1 nie uchybia możliwości umieszczania na zabawkach i posługiwania się oznakowaniem CE na podstawie prawa państw obcych.

§ 13.

Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2002 r., z wyjątkiem § 8 ust. 3 pkt. 2 oraz § 9, które wchodzi w życie z dniem przystąpienia Rzeczypospolitej Polskiej do Unii Europejskiej.

Prezes Rady Ministrów: J. Buzek

Załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 października 2001 r. (poz. 1617)

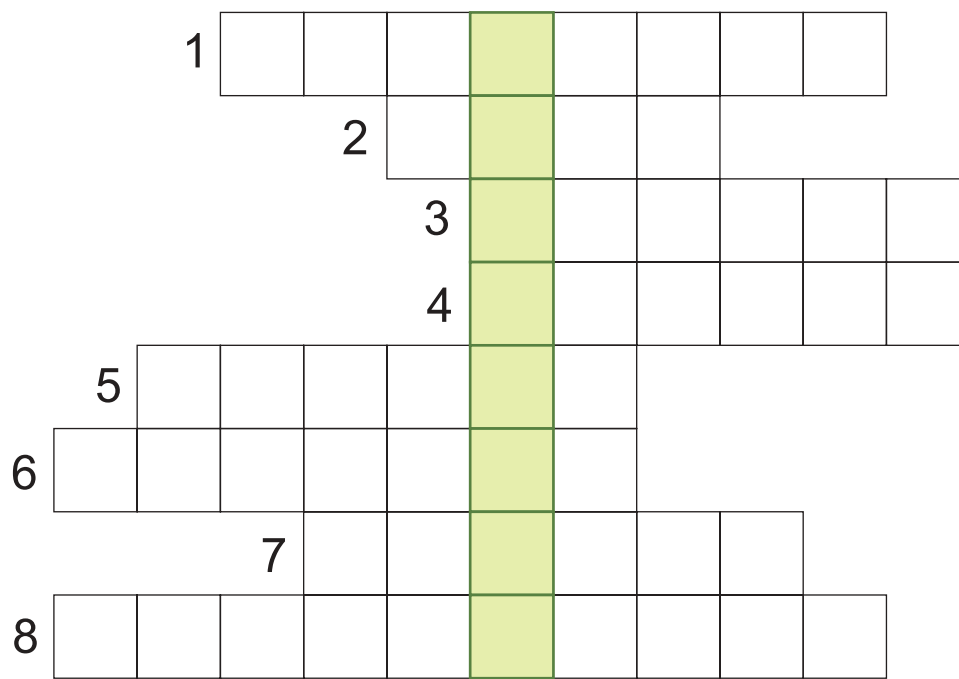
Wzór oznakowania CE

1. Jeżeli oznakowanie CE zostanie zmniejszone lub zwiększone, muszą zostać zachowane proporcje podane w załączniku.
2. Poszczególne składniki oznakowania CE zasadniczo muszą posiadać te same wymiary pionowe, które nie mogą wynosić mniej niż 5 mm.

KARTA PRACY UCZNIA NR 1.

Rozwiąż krzyżówkę.

1. Inaczej prezent,
2. Zła cecha charakteru,
3. Gdy spotka nas coś miłego odczuwamy,
4. Dobra cecha charakteru,
5. Przykre przeżycia wywołują,
6. Mama, tata i dzieci to?
7. Oznaka dobrego nastroju,
8. Wyjątkowy kolega.